

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και πρώτον αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνηακόσα καὶ ἕξ
καὶ ὅλα χάρις Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα δμῶς μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Μηνὸς Ἀπρίλη πέμπτη καὶ δεκάτη,
καὶ γεύματα μεγάλα στὸ Παλάτι.

Ἐνακόσα τριάντα καὶ ἑπτὰ,
καὶ δοξάζοντ' ἐδάφη σεπτὰ.

Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ
μεγάλοι, πανηγυρικοί.

τῆς ἐληῆς βασιτῆ κλαδί
καὶ ἀθλοφόρους τραγουδεῖ.

Βλέπεις τῶν ἀγόνων ψάλλας;
βλέπεις πύκτας, βλέπεις ἄλλας,
παλαιστὰς καὶ δισκοβόλους,
καὶ δρομεῖς ποδάρχεις καὶ ὅλους;

Βλέπεις τούτους, μὰ καὶ ἑκείνους,
οἰδηροὺς καὶ χαλυβδίνους;
Περικλέτο μου σακάτη,
ποῦ σὲ τρέφ' ἡ πρώτη χώρα,
βλέπεις τὸν Κροτωνιάτη,
βλέπεις καὶ τὸν Διαγόρα;

Γιὰ κύτιαξε καὶ Ἀπόλλωνας μ' ὀλόχουσα μαλλιά
καὶ γέροντας εὐπαρείους,
μὰ κύτια καὶ τὸν Ἡρακλῆ, ποῦ φερε τὴν ἐλῆν
μέσ' ἀπὸ τοὺς Βορείους,
καὶ πρῶτος τὴν ἐφύτρεψε στὴν ἱερὰν κοιλάδα,
τὰ γίγνη κόσμημα νικῶν
καὶ σύμβολον ἐκλογικὸν
στὴν σύγχρονον Ἑλλάδα.

Γιὰ κύτιαξε, βρὲ Περικλῆ, καὶ ἑκείνον τὸν Πηλέα,
μὰ κύτια καὶ τὸν Ἴφιτον, μυθώδη Βασιλέα.
Ἐλὰ κοντὰ στὸν Ἀλφειὸν καὶ πρόσεξε ν' ἀκούσης
ἐρωτικὰ λαλήματα
καὶ φλογερὰ φιλήματα
τῆς νύμφης Ἀρεθούσης.

Παρὰ τὰς ὄχθας Ἀλφειῶν κοιμήσου καὶ Κλαδέων,
καὶ ξέχνα τὴν πεζότητα τῶν χρόνων τῶν χυδαίων.
Ἀκουσε φλοίσβων μουσικῇ καὶ κήρυκας εἰρήνης,
καὶ κάλλους θαύμασε γραμμὰς,
μὰ στρέψε λίγο καὶ σ' ἐμὰς,
καὶ ἄρχισε νὰ συγκρίνης.

Ἐλὰ νὰ δῆς καὶ τὸν Ἑρμῆ τοῦ πάλαι Πραξιτέλη
καὶ σύγκρινέ τον σοβαρὸς μ' ἐμὲ τὸν στραθασκῆλη.
Τὸ ξύλινό μου τὸ κορμί,
χάσμα τῆς Ρωμησοῦνης,
μόνον μ' ἑκείνον τὸν Ἑρμῆ
ζητῶ νὰ τὸ συγκρίνης.

Ὑμνος ἀναξιοφόρμιγγας ἀκούω τῶν Πινδάρων:
τίνα θεὸν, τί ν' ἦρωα, τί ν' ἄνδρα κελαδήσομεν;

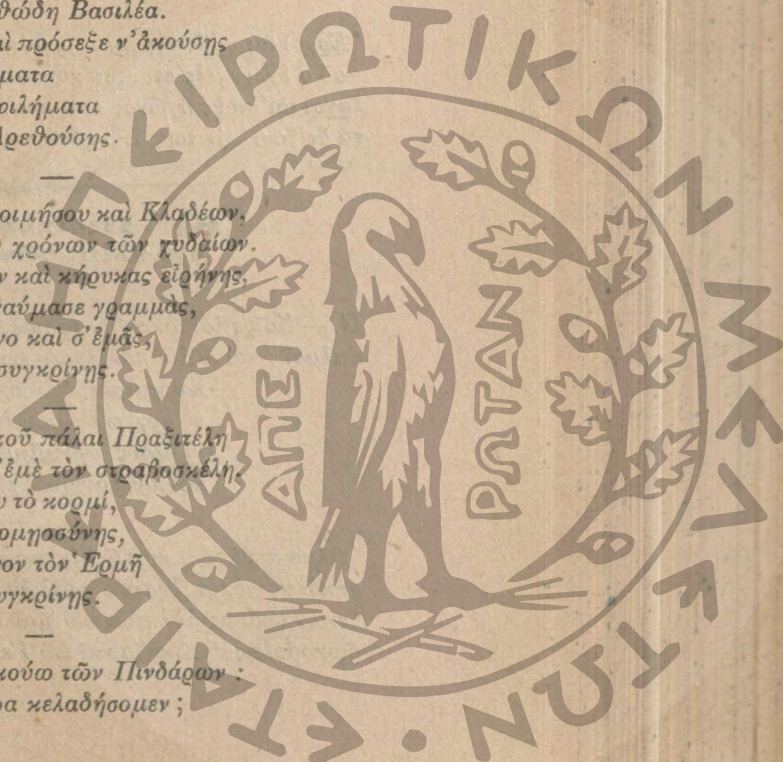
Ποῖς τελῶν θυσίας... θάλλ' ἡ φύσις ἀνθισμένη,
καὶ προβαίνουν μὲ παιᾶνας νικηταὶ στεφανωμένοι.

Ποῖα δόξα καὶ τιμὴ,
καὶ τὸ πλήθος εὐφημεῖ
μέσ' τὴν ἱερὰν τὴν Ἀλτιν
καὶ τὸν πύκτιν καὶ τὸν ἄλτιν.

Ποῖων ἄθλων ἐποχὴ,
ποῦ φτερώνει τὰς ψυχὰς,
καὶ τὸ Κρόνιον ἤγει
μὲ τὰς τόσας λαχάς.

Κύτια σφρίγγη καὶ χυμούς,
ἱερὰ, θεῶν βωμούς,
νικητῶν ἀγάλματα,
πνεύματος ἰνδάλματα.

Εἰς τὴν ἱερὰν τὴν Ἀλτιν
ἐμπνευσμένον βλέπω ψάλλτην,

τοὺς ὕμνους ἐνωτίζομαι καὶ τωρινῶν γαῖδάρων·
τίνας ξυλίνου Φασουλῆ τὸ μοῦσι γὰ μαθήσωμεν,
καὶ ποιᾶς ξυλογαῖδάρας μὰς τὴν ῥάχη νὰ πηδήσωμεν ;

Χαῖρε, κλεινὸν πτολίεθρον, πάσης Ἑλλάδος ἔθρεια,
πάλιν ἡ δόξα σου πολλή,
καὶ κάθε γένος καὶ φυλὴ
τρέχει νὰ πάρῃ μέρισμα.

Στὸ Στάδιον τῶν Ἀθηνῶν
τί κόσμον πανηγύρι...
τῆς δόξης σου τὸν οὐρανὸν
τὸν ἔξαβλέπω πλήρη.

Χαῖρε καὶ σήμερον, Ἑλλάς,
ἔσθ' τοῦ κόσμου τὰς φυλάς
στὴν γῆν σου συγκεντρώνεις,
καὶ παρακαμαρόνεις.

Χάσκουν οἱ χασομέρηδες,
παντοῦ μεγάλα λόγια,
χαῖρε, καὶ οἱ καροτσέρηδες
ἀκριβήναι τὰ γόγια.

Σὲ νέα τρόπαια τρυφᾶς,
τί πλοῦτος καὶ εὐτυχία !..
δὲν βροῖσκεις θύοι γὰ νὰ φᾶς
μὲς στὰ ξενοδοχεῖα.

Θάλλαι καλλιστέφανοι, πομπῶν καὶ κόμων κρότοι,
Δύσις σκιρτᾷ καὶ Ἀνατολή,
καὶ ὁ Παρθενὸν φωτοβολεῖ
καὶ στής νυκτὸς τὰ σκότη,
καὶ ὁ παλαιὸς ὁ Περικλῆς τὸν βλέπει καὶ τὰ χάνει
καὶ πίνει μύθρα καὶ μεθᾷ καὶ θάλασσα τὰ κάνει.

Τι κόσμος' στὸ πτολίεθρον πατεῖται τὸ δαιμόνιον,
καὶ σὺ τὸν βλέπεις καὶ γελᾷς,
καὶ στεφανόνεις κεφαλὰς
μὲ κόνιν τῆς Ἀλτεως καὶ δάφνης Ἀπολλώνειον.

Ἔρχονται καὶ ὑπερβόρειοι, φθάνουν καὶ Ἀνατολίταις,
ποῦ σ' ἔχουν μὲς τοὺς πόρους τῶν μόνο προσκύνημά των...
ἔρχονται τοὺς ἀγῶνας σου καὶ πλῆθος λαοποδύταις
νὰ δείξουν σὰν τοὺς Σουηδοὺς καὶ αὐτοὶ τὸ σύστημά των.

**Καὶ ὁ Περικλῆς μὲ τόνον
στὸ κλέος τῶν Ἀγῶνων.**

Π. — Χαῖρε λοιπὸν καὶ ἀντίχαιρε, τῆς Ἀθηνᾶς Παλλάδιον,
παλμοὺς καὶ πάλιν πάλλεσαι γενναίους εἰς τὸ Στάδιον,
καὶ καταστράπτεις καὶ βροντᾷς
σὲ συγγενεῖς σου Βασιλεῖς,
καὶ ὄλους πρὸς ἄμιλλαν κενιᾶς
καὶ πρὸς ἀγῶνας εὐστατεῖς.

Ἄλμα πηδᾷ ἐπὶ κοντᾷ, ῥίχνεις καὶ τὸ κοντάρι,
σηκώνεις μὲ τὸν Τόφαλο πολλῶν ὀκλάων βάρη,
ξενῶνα κάνεις ἀθλητῶν καὶ μουσαφιρ-δντᾷ,
δισκοβολεῖς μὲ Δόριζα καὶ μὲ Γεωργαντᾷ,

σπρώχνεις τὸν Κουτουλάκη σου' στοῦ δρόμου τὸν ἄνθρακ
καὶ πρώτη σφίγγεσαι νάλθῃς ἀπὸ τὸν Μαγαθῶνα.

Σὲ βλέπ' ἡλιοστάλακτος ὁ δοξασμένος Θρόνος,
ἄλμα πηδᾷ μετὰ φορᾶς καὶ ἄνευ φορᾶς συγχρόνως.
Σ' ἐνθουσιᾷ παροξυσμῶς,
πηδᾷ εἰς ὕψος, μῆκος,
καὶ κάθε γόρδιος δεσμὸς
συντρίβεται καὶ κοῖκος.

Μὲ τοὺς ἀγῶνας ἀπανδῶ,
κοιτῶς ἀγῶνων κλασικῇ,
ποδοσφαιρίσεις ἀπ' ἐδῶ
καὶ ἀντισφαιρίσεις ἀπ' ἐκεῖ.

Πότε ἰδῶ, πότε ἰᾶλλο,
σπρώξιμο, γλωσσῶν συγχύσεις,
ἐφαλτῆρες, καὶ ἐπὶ κάλφ
καθῶς λὲν ἀναρριχήσεις.

Ὅλοι σαστισμένοι στέκουν,
ποῖος τὸν κόνινο θὰ λάχῃ ; ..
μὲς' στὸ Ζάμπειο συμπλέκουν
τὰ σπαθιά των ἑξομαχοί,
καὶ ἀπὸ τὴν Σκοποβολίαν μὲ παῖνας ἐπιστρέφεις
καὶ τὸν Ὀρφανίδη στέφεις.

Νῦν ἀγῶνας θαλασσίους ψάλε, Ποσειδῶνων Μοῖνα,
εἰς ἀφροὺς πατρίδας, σὲ βλέπω νὰ νικᾷς λεμβοδρομήων
καὶ ἐγὼ λέω μοιναχὸς : πότε θὰ σὲ δοῦν οἱ σκλάβοι
νὰ διαβαίης δὴν φῶς μ' ἕνα φτερωτὸ καράβι ;

Στὸ κολύμπι παραβγαίνουν ἄνδρες καὶ Δανίδες
ποῦ καὶ ἐγὼ νὰ πρωτοτρέξω ; .. μὲ τὰ τόσα σῦρε καὶ
θὰ ματώσουν τὰ ποδάριά καὶ θὰ στρίψουν τὰ τοῦρα.

Ὡ πατρίδας τῶν θερμοαῖμων,
δάφνας μὴ ζητῆς πολέμων
καὶ μὴ βλέπῃς πρὸς τὸν Αἴμον.

Ν' ἀναπτύσσοις ἐν εἰρήνῃ μὲ πομπὰς καὶ μὲ θαλάσσιον
καθὼς σοῦπε καὶ ὁ μέγας Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας.
Μὴ σκοτίζεσαι ποτέ σου γὰ στρατεύματα καὶ στίλβας
καὶ σὲ στάδια τιμῆς
νὰ νικᾷς μὲ νέους ἄλτας, νὰ νικᾷς μὲ δισκοβόλους,
καὶ πρὸ πάντων μὲ δρομεῖς.

Νενικήκαμεν νὰ σκούξῃς
καὶ νὰ τρέχῃς πρὸς νεοῦ σου,
καὶ πατόκορφα νὰ λούξῃς
τοὺς βαρβάρους τοῦ καιροῦ σου.

Στοὺς ἀγῶνας τῆς εἰρήνης
νὰ μὴ στέκῃς ἀδρανῆς,
καὶ τὸν δίσκο νὰ προτείνῃς
σὲ σκηπτιούχους συγγενεῖς.

Καὶ μὲ τόση καλωσύνη
νὰ σοῦ κάνουν τὰ χατήρια,
καὶ ἔτσι πάντα, Ρωμηοσύνη,
νὰσαι γὰ τὰ πανηγύρια.

Φ. — Ἰδοὺ τὸ νέον Στάδιον... ἀνθίζει φύσις ἔαρος,
καὶ μπαίνει μὲ τοὺς Βασιλεῖς
καὶ ἕνας σκηπτιούχος προσφιλῆς,
ὁ μέγας Ἐδουάρδος, τῶν Ἀγγλων Βασιλέως.

Ἀρτίζουν γένη καὶ φυλαί, Γάλλοι, Δανοὶ, Δανίδες,
ἀρτίζουν καὶ ὁ Κορδόναρος μὲ ξύλα καὶ σανίδες,
καὶ ὁ γομερός Ἐληάραρος περὶ τοῦ Θεοτόκη,
καὶ σκηπτιούχοι, Περικλῆς, κερκίδες, στίβοι, θῶκοι.

Ἐξίμνησε τὸ Στάδιον, τὸ κάλλος τῶν ἀγῶνων.
Ἰδοὺ πρὸς τὰς οὐκασ κνιτάζω τῶν προγόνων.
Ρωμηοὺς συγχρόνους χαιρετοῦν, μὰ καὶ Ρωμηαῖς Ρεβέκαις,
καὶ τῆς Δανίδες στρέφονται, σωσταῖς ἀντρογοναῖκες.

Ἄς τῆς θανμάσωμε καὶ ἐμεῖς,
γὰ κῦρτα γυναικείους μῦς,
καὶ κῦρτα πλαστικότητα σωμάτων' στὴν ἐντέλεια,
καὶ κῦρτα πῶς γυμνάζονται μὲ τάξι καὶ μ' ἀφέλεια
πᾶς κανένα κόρδωμα καὶ τσάκισμα καὶ νάζι
καὶ σὺν καὶ μὰ καὶ ἡ πᾶς κάθε σεμνὸς φωνάζει.

Λαμπεροῖς θορίαμβος καὶ τρόπαια μεγάλα...
καὶ ἡ κυρία Πέτερσον, μεσόκοπη δασκάλα.
Τίτῃς γυναικὲς θέλεις σὺ, ποῦ σὰν τὴν Ἰσὴν ἀνάβεις,
καὶ τῆς γροθῆς, ζωτιόβολο, ποῦ νὰ τὴν καταλάβῃς.

Ἐδῶ στοὺς τόπους τοὺς κλεινοὺς
τέτοιαις γυναικὲς εἶδες ;
τίμα καὶ σέβου τοὺς Δανούς,
τίμεο τῆς Δανίδες.

Κῦρτα τρυγῶν θύματα τῆς γυναικείας λίβας,
καὶ κάποιος ἐξ Ἀνατολῆς, τοῦ πικρὸν Χατζῆ Σάββας,
φτοῦ ! φτοῦ ! καὶ ἄλὰ μπελιάβερον μοῦ λέει, ξυλονάνε...
ἀγγῶνας ἄκουα νὰ λὲν, ἀμμὰ τί πρόμα νάσαι
ντὲν εἴξερα, ντὲν γινώριζα, μὰ τώρα πᾶς τοὺς εἶναι...
τέτοιαις γυναικὲς ξίκολοι... τὰ μοῦ σαλέψ' ἡ βίττα.

Ποιτῆρας τοὺς ιδείχνουν, οἱ πειρασμοὶ μ' ἴβανον...
ἄντε νὰ ντιοῦμε μπακαλοῦμ ἀκόμα τί τὰ κάνουν.
Ντιοπῆ ντὲν ἔχουν μὲρ παρὰ, μ' ἴκάνουν καὶ ντιοπέπουναι...
τῶν οἰκονομῶν, ἰτέτοιαι πρόμματα Κατσερλῆ ντὲν βλέπουν.

Ὅποια γεῦρα σιβαρὰ,
καὶ ἀπὸ τεμένη καὶ ναοὺς
πῆμῃ μ' ὀλόχρῳσα φτερὰ
τρανολαλεῖ' στοὺς Δαναούς
τὴν εὐρωσσίαν τῶν Δανῶν, τὰς τῶν Δανίδων νίκας,
σκοῦσα καὶ ἐγὼ Κορδόναρος καὶ πόλα τῆς Μαικίας.

Π. — Ἀμὲν τί σὺ λὲν οἱ Νορβηγοί, τῆς ὁμορφῆς ἰνδάματα...
Φ. — Θαρρῶ πῶς ἀνστήθῃσαν τὰ παλαιὰ τάχιμα...
Π. — Ἀπὸ τοὺς φίλους Σουηδοὺς ἐχώρισαν ἐσχάτως
καὶ ἔκαναν τώρα χωριστὸ βασίλειο καὶ κράτος.
Τοῦ Βασιλῆα μὰς πῆσαν τὰν ἡμεῖς Βασιλῆα των,
καὶ Χάκωνα τὸν ὀνόμασαν καὶ βλέπουν τὴν δουλειά των.

Πρόσεξε τώρα καὶ εἰς αὐτοὺς
τοὺς κατὰ πάντα ιορνευτοὺς.
Γὰ τούτους Μύρων ἔπρεπε, Φειδίας, Πραξιτέλης,
νὰ τοὺς σκαλίσῃ σήμερα σὲ μάρμαρα Πεντέλης.

Ἐπαίνοὺς καὶ στοὺς Σουηδοὺς ἀς πρᾶτῶμεν μαρτύρους,
καὶ ἂν ὁ μέγας Ἡρακλῆς μὲς ἀπὸ τοὺς βορείους

ἐπῆρε τότε τὴν ἑλλήα,
πλὴν τῶρα, Φασουλῇ τοσολᾷ,
ὁ αὐτοὺς τὴν ἐπιστρέφει
καὶ τοὺς βορείους στέφει.

Τί νὰ πῶ τοὺς Ἰταλοὺς μας, πρώτους φίλους μας στενοὺς ;
τί νὰ πῶ γὰρ Ρώσους, Ἀγγλους, Οὐγγαρέζους, Γερμανοὺς ;
τί γὰρ τοὺς Ἀμερικάνους
καὶ γὰρ τὰς φυλὰς τὰς ἄλλας,
τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας,
ποῦλθαν' στὰς ἰσοτεφάνους ;

Ὑμνους καὶ στοὺς Αὐστραλοὺς
καὶ ἄλλους φίλους μας καλοὺς.
Καλῶς ἦλθαν ὅλοι φίλοι
νὰ μυρίσουν ῥόδ' Ἀπρίλη.

Τῆς σημαίας των ἀπλόνουν, τῆς κοκκάρδαις των φοροῦν,
καὶ ἄλλοι τόσοι νᾶχαν ἔλθει μὲς' στὸ Στάδιο χωροῦν.

Ἐδῶ πέρα κάθε κράτος, κάθε γένος καὶ φυλὴ,
λὲν πῶς ἦλθαν καὶ Ἰουδαῖοι,
καὶ δρὸ Τοῦρκοι, Φασουλῇ,
μπεχλιβάνηδες σπουδαῖοι.

Μὰ τῶρα γὰρ τοὺς Ἑλλήνας μὲ τί χορδαῖς νὰ ψάλω ;
γὰρ τοὺς δικούς μας ἀθλητὰς τὸν σβέρο μου θὰ βγάλω.
Πρώτους τοὺς Ἑλλήνας ὕμνω, καὶ ὅποιος, μωρὸ κωνῶνι,
δὲν ἐπαινεῖ τὸ σπῆτι του πέφτει καὶ τὸν πλακόνει.

Φ. — Καὶ πάλιν τῆς ἀθλητικῆς μὲ πᾶνει τὸ δαιμόνιον,
καὶ μόνος μου παραλαλῶ
καὶ μαριώδης πηλαλῶ,
καὶ κάνω μὲς' στὸ σπῆτι μου καὶ ἐγὼ τὸν Μαραθῶνιον.

Τρέχουν γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ κάθε συμπολίτης,
καὶ ἄλλος Ἀνατολίτης
μὲ πᾶνει καὶ μὲ σταματᾷ
καὶ περιέρχως μ' ἐρωτᾷ :

Ἄ ! ἰζάνουμ, τί τὰ πῆ ρεκὸρ, φοντ-μπὼλ καὶ λόουν-τέννης ;
ἐντὼ μιλοῦν Ρωμαῖκα, ποῦ ντὲν καταλαβαίνεις.

Νὰ καὶ ἓνας φίλος Ἰταλὸς,
ὁποῦ πηγαίνει σὰν χωλὸς,
καὶ ἐπάνω σὲ ποδήλατο τὸ βάζει στὴν τρεχάλα...
καὶ τοῦτος τὴν γυμναστικὴ ποτὲ δὲν παρημέλησε,
καὶ τῶρα λὲν ἀρθρίτιδα πῶς ἔπαθε, κεφάλαι,
καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνουμεν πολὺ πῶς τὸν ὠφέλησε.

Χαῖρε, πατρίς... ἐώρτασε καὶ πάλιν εὐφροσύνης,
τοῦτο τὸ λάμπον Στάδιον κάθε λαὸς ἐξαίρει,
καὶ ὁ σεβαστὸς Διάδοχος προβάλλει Κωνσταντῖνος
μὲ λόγον πανηγυρικὸν, ποῦ σὰν νερὸ τὸν ξέρει,
καὶ δι' αὐτοῦ γεραίρεται τὸ κάλλος τῶν Σταδίων,
χωρὶς ποσὺς νὰ φαίνεται λόγος μετ' ἐμποδίων.

Π. — Καὶ τί νὰ λέη, Φασουλῇ ;
Φ. — Δὲν ἄκουσα καλά,
πλὴν ὅπως ἐκατάλαβα θὰ λέη, μπουνταλᾷ,
πῶς εἶναι τρισμακάριος πᾶς ξένος πατριώτης,
ὁποῦ μπορεῖ νὰ λέγεται τῶν Ἀθηνῶν δημότης.

Προνομιούχος σὰν καὶ ἐδῶ δὲν γίνεται πολίτης,
γιατὶ ψηφίζει ζωντανὸς, ἀλλὰ καὶ μακαρίτης.

Ὅλ' ἡ ξυλένζα φαμελζὰ
στῶν Βρεττανῶν τὸν Βασιλῆα.

Φεύγεις, σκηπτοῦχε λατρευτὲ τῆς κραταιᾶς Ἀγγίλας,
στὴν Ὀλυμπία τῶρα πᾶς,
καὶ φαίνεσαι πῶς ἀγαπᾷς
τὰ θάνατα κειμήλια τῆς παλαιᾶς εὐκλείας.
Γιὰτὸ σέβ' κρᾶζομεν δι' Κήν... μ' ἀνθοβοροαῖς σ' ἐροῦμεν
καὶ Ναύαρχο τοῦ Στόλου μας ἐπιτιμοὺς ἐκάναμε,
καὶ σὺ καμάρωσες γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐδῆχθης ἐν εἰρήνῃ
ὁ Στόλος ὁ Βρετανικὸς σὰν τῶν Ρωμηῶν νὰ γίνῃ.

Ποιέ σας νὲ νουὺς οὐμπλιὲ καὶ ἐμᾶς μὴ μᾶς ξεχνᾶτε
καὶ ἀπὸ τὸν τόπο μας συχνὰ σὰν φίλοι νὰ περνᾶτε,
πρὸ πάντων σὰν μᾶς ἐρχεται γὰρ τοὺς Ἀγῶνας λῶξα,
καὶ λέμε βίκις γκλόρια, τοῖς ἡττημένοις δόξα.

Ὁ Φασουλῆς στοὺς ἀδελφούς,
ποῦ χουν τοὺς πόθους τοὺς κρυφούς.

Καλῶς μᾶς ἦλθατε καὶ σεῖς, ἀδελφὰ σκαβαυμένα,
μέσ' ἀπὸ τόπους μακρυνούς καὶ χῶματ' ἀγασμένα,
καὶ τῶρα μὲ καρδινόκτυπο κυττᾶτε καὶ λαχτᾶρα
τὰ τόσα πανηγύρια μας, τὴν τόση μας ἀντάρα.

Καλῶς μᾶς ἦλθατε καὶ σεῖς... τόσα πικρὰ σὰς κλάμματα
καὶ πόνοι σας φαρμακεροὶ ξεχάνοντ' ἐδῶ πέρα,
καὶ βλέπετε σὰν ὄνειρο μὲς' στὰ γλυκοχαράματα
τὰ μαρμαρένια πλούτη μας, τὸ φῶς μας, τὸν αἰθέρα.

Κυττάζετε καὶ ἐλπίζετε μ' ἐμᾶς, βασανισμένοι,
κυττάζετε καὶ ἐλπίζετε πῶς Πάσχα σᾶς προσμένει.
Καὶ ἂν ξεχασθοῦν καμμιὰ φορὰ νιροπαῖς καιρῶν μετῴρων,
καὶ ἂν ξεχασταῖς φευγάλας,
καὶ ἂν τῆς ψυχῆς ἀθλητισμὸς ἀρχίσῃ καὶ ἐδῶ πέρα,
τότε παιᾶνες νικητῶν θὰ σείσουν τὸν ἄερα.

Τότε γὰρ τοὺς ἀγῶνας μας καὶ στήνῃ θὰ φουσκώσῃ
καὶ μάτῃ θὰ βουρκώσουν,
τότε θὰ λάμπουν Στάδια, πορφύραις, διαδήματα,
τότε Πινδάρων θ' ἀκουσθοῦν καὶ Αἰσχύλων κελυγμένα,
τότε σὲ πέτραις λαξευταῖς ἐκείνους θὰ σκαλίσουν,
ποῦ πρώτοι τὴν Ἀρσάσῃ παντοῦ θὰ διαλαλήσουν.

καὶ καμπαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ναυτιλὸς μας ζηλευμένος καὶ καθ' ὅλα γένος φίλος,
Δόσιος ὁ Κωνσταντῖνος,
καὶ αὐτὰς ἡραβαρτοῦθῃ μετὰ τῆς Μαργαρίτης,
τοῦ Θεοφιλοῦτος κόρης, ἀληθῶς ἐρατεινῆς.
Καὶ ὁ Ρωμῆος θεομῶς' στὸ ζῆλος ἐπευχρήθη ῥόδα βίου
κατὰ πάντα τρισόλβιον.

Φίλος τῶν Ἑλληνοπαίδων, πρώτης Περιδοκῆς,
ποῦ τὸ βγάξει τὸ Σχολεῖον, τὸ τοῦ πλὴν Ἀττικόν.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἓνα χεῖμαρον φῶν
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι δράσεως μεγάλῃς πολυτάραχος σταθμός,
στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμός.